

Idylle.

vervelen heen, waarin zij meer en meer verlangde naar haar dag van uitgaan, die een korte helder-toning in de groezel-grauwheid van de werkhuis-dagen kleurde. Als zij dan s'morgens het werkhuis had verlaten, liep zij in langzaam-dralend stappen door de straten, trotsch-netjes voelend in haar Zondags kleëren, en kocht de kleinigheden, die zij noodig had, lang-pratend met de oud-gekende menschen in de winkels en treuzelde, genietend van haar ongestoord alleen-zijn, tot zij moê was en bij haar kennissen ging rusten, waar zij de verdere uren doorbracht tot het tijd werd om naar het armenhuis terug te keeren. Dan wandelde zij, een beetje slape-soezend door het ongewone van geluid en drukte en van licht, waarin zij al die uren had geleefd, weêr naar het groot gebouw, dat — nu zij moê was — veilig-vriendend en beschermend op haar leek te wachten, maar talmde toch even vóór zij binnen ging, door de op-mooiende herinnering van den heen-gehaasten dag en het vooruitzicht dat triestend in haar dreigde, een lange week te moeten af-gesloten zitten van de lichtheid van de wereld in het dompend schemer-grijzen van de groote zalen. En heel den volgende dag zag zij de triestheid van de zalen nog melancholischer en voelde zij het om zich heen bewegen der verpleegden en hun praten nog vermoeiender. Maar langzaam, met het voort-gelijken van de dagen, nevelde de herinnering van haar uit-geweest-zijn heen en de verwachting van den volgende dag van uitgaan ging weêr op-beloven. Zoo vloede haar bestaan de lange maanden van den winter door, totdat de lente kwam. Het voorjaar en de zomer brachten altijd wat verandering.

Dan zat zij heele dagen in den tuin, waar zij zich niet zoo af-gescheiden voelde als op de zaal. Het lijkt de speel-plaats van een school, de groote ruimte dicht met grint bestrooid, waarin geen bloemen-perk hoogt, met in het midden en langs de zijden van het ongelijke vierkant oude, wijd-gekruide boomen, die breede plekken schaduw schemer-vlekken op het grijs-gelijke hellen van den grond, wanneer de zonne-gloeïng in het lucht-blauw roerloos blindt. Het uitzicht wordt aan eene zij gestuit tegen een grauwen

muur, waarvoor de dikke boom-stammen met evenmatig tusschen-ruimen rechten, en door wier bladen-volle warreling van takken men nog even de huizen zien kan van de straat, die achter langs de blinde steenen-zwaarheid leeft, het ratelen van karren en het schreeuwend roepen van de venter-stemmen over-roezend in de stilte van den tuin. Aan de andere zij, onduidelijk van onder door de streeping van de dunne, dicht naast elkaar-gespannen spijlen van het hek, dat op de groezel-groene scherp-kanting van de steenen schoeïng hoogt, staan triest de lage, oud-gëarmde huizen van de achter-gracht, hun vuile, moê-gescheefde gevels met de wezenlooze sturing van de vensters vaag spiegel-diepend in het modder-dikke, taaie, zwarte water, dat langs het werkhuis drabt. En aan het einde, recht hoekend van de gracht-kant, spant het hek over de breedheid van den tuin, de ruimte die bestemt is voor de vrouwen strak-scheidend van de afdeeling der mannen.

Op warme, zon-gelichte dagen s'morgens, zat zij er met andere verpleegden, maar 's middags, als de zalen frisscher koelden dan de tuin, was zij soms, ver-gescheiden blijvend van de weinigen, die na het middag-eten waren terug-gekomen, uren lang alleen. Zij soesde, zonder regelmatig denken, zachtjes voort, een langen tijd verkeerend in een onbewusten half-slaap, waarin zij door het traag-eentonig luiden van de stemmen, dat zij uit de verte hoorde en door het roerloos, mattend hangen van de middag-hitte, ongemerkt doezelde. Dan, door het plotselinge, harde kartel-schuren van een wagen op de steenen van de straat of door het knarsen van het grint onder het langzaam, moeilijk stappen van een verpleegde, schrok zij uit de vage dwaling van haar denken op en zij soesde na een korten tijd weêr voort, de dingen over-peinzend die zij op haar uitgaans-dag gezien had of de woorden na-herhalënd, die zij had gesproken, toen zij bij haar kennissen was geweest.

Maar andere dagen, als de zon niet lichte-blindend schroeïde, maar door de strak-gelijke dekking van de wolken een droomend-weeke tinten-zachtheid stilde naar omlaag, terwijl